

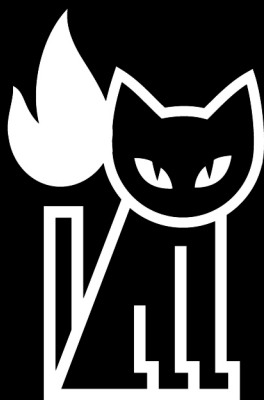
Pekelný kocour

Lynne Trussová

ARGO

Pekelný kocour
Lynne Trussová

Pekelný kocour

Lynne Trussová

ARGO

*S omluvou věnuji Gemmě,
vyznavačce poctivých hororů.*

Část první

U moře

Následující *příběh*, který je do puntíku pravdivý, se vetřel do mé pozornosti v nedávné době, kdy jsem trávil dovolenou na pobřeží Severního Norfolku. Bylo to v lednu. Vyhledával jsem tehdy klid a ticho. Pronajal jsem si chatku, odkud se skýtal útěšný výhled na nedaleké liduprázdné pobřeží, kde mohl můj hnědý psík bez obav běhat a dovádět. Nedávno jsem tragicky přišel o svou milovanou ženu, a proto jsem věnoval mimořádnou pozornost výběru lokality – mým hlavním požadavkem byla právě samota, protože jsem měl sklony k nenadálým výbuchům nekontrolovatelných emocí a nechtěl jsem svému okolí působit rozpaky či jiné nepříjemnosti. Asi týden nebo dva jsem byl ve své osamělosti spokojený: topil jsem si, vařil jednoduchá jídla, sledoval, jak pes pobíhá v radostných kruzích po vzdáleném okraji moře, a v soukromí po libosti plakal, kdykoli mě přemohla ona neúprosná potřeba.

Neuvědomil jsem si ovšem, že budu postrádat intelektuální podněty. Koncem podzimního akademického trimestru jsem se bez valné lítosti rozřehnal se svým postem knihovníka v Cambridgi a měl jsem za to, že nebudu duševní potravu nijak postrádat. Vzpomínám si, jak jsem zvažoval, zda s sebou přibalit laptop. Zvláštní věc, když se nad tím zpětně zamýšlím. Kdybych ho neměl, následující příběh by dost možná nikdy

nespatřil světlo světa. Nicméně jsem počítač nakonec přibábil. A jednoho bouřlivého večera, kdy v komíně kvílel vítr a já potřeboval nějaké rozptýlení, vzpomněl jsem si, že koncem roku mi jeden čtenář z naší knihovny, s nímž mě spojovala jen velice povrchní známost, poslal e-mailem následující složku dokumentů a dalších souborů nazvaných souhrnně „Roger“. S povděkem jsem ji teď otevřel a několik následujících hodin jsem se nechal unášet jejím obsahem. Při čtení jsem střídavě propadal zmatku, nedůvěře, netrpělivosti, a dokonce cynismu. Příběh, který se mi předkládal, byl bizarní, neřkuli přímo absurdní. A přesto, když jsem se k materiálům soustředěně vracel v následujících dnech, byl jsem čím dál víc v pokušení tomu všemu uvěřit. Nerad to říkám, ale jsem přesvědčený, že nakonec mě o věrohodnosti dotyčných souborů přesvědčila zejména nebetyčná hloupost muže, o němž se v celém spisku mluví jako o „Wiggym“ a z jehož – po intelektuální stránce žalostně nedostačujícího – hlediska je příběh povětšinou podáván. Jak by poznamenala moje žena (jako bych ji v duchu slyšel), takového troubu si člověk nevymyslí.

Pochopitelně mě nejednou napadlo, z jakého důvodu se dr. Winterton rozhodl poslat tyto materiály právě mně. Ale vzhledem k tomu, že jsem neměl možnost se s ním spojit (wi-fi tu nefunguje), nezbylo mi než spokojit se s nejpravděpodobnějším vysvětlením. Pronajal jsem si chatu na pobřeží, Winterton se o tom tak či onak doslechl a věděl, že tento příběh se odehrává na podobně odlehlém místě. Ačkoli jsem se mnohokrát pokoušel v duchu si dr. Wintertona představit, ukázalo se, že si nevybavím víc než neurčitý souhrn ulomeného zubu, propadlých neholených tváří a dost možná (i když je to zvláštní) závan hřebíčkové vůně. Dřív bych se byl pochopitelně zeptal

Mary. Posledních dvacet let pracovala v knihovně se mnou, a i když chodila do práce jen na poloviční úvazek, věnovala našim čtenářům pozornost v míře, nad kterou jsem mnohdy žasl. Vzpomínám si, jak se občas u večere pokoušela zapříst se mnou o některých z nich hovor a vůbec nechápala (byť jí to přišlo zábavné), že jsem si nedokázal vybavit ani jediného. Jsem přesvědčený, že se mi o Wintertonovi jednou docela určitě zmínila, ale jistě by ji nepřekvapilo, že si dnes z okolností, za jakých spolu tehdy jednali, nevybavím vůbec nic. Po několik let měla na starosti rezervace čtenářských kójí v hlavním sále, takže to možná souviselo právě s tím. Byla to naprosto úžasná žena, moje milovaná Mary, praktická a racionální. Ona by si tuhle prostinkou chatu nikdy nepronajala. Na první pohled by jí bylo jasné, kolik otravného nepohodlí takové prostředí přináší. Ale určitě by ji rozesmálo, jak šťastně náš pes pobíhá po opuštěném pobřeží. Kdykoli ho tak vidím, dopadá na mě její smrt s brutální silou.

Po zralé úvaze jsem se rozhodl předložit vám veškeré materiály přesně v tom pořadí, v jakém jsem se s nimi seznámil já sám. Kdo je Roger? To záhy zjistíte. Doufám, že to není příliš matoucí, nicméně usoudil jsem, že bych měl do textu zasahovat co nejméně. Pro začátek bych jen chtěl upřesnit, že všechny „psané“ soubory, včetně poněkud zbytečných a hloupých pokusů o dramatický tvar, jsou dílem člověka, který si říká Wiggy. Popisy fotografií a přepisy zvukových záznamů pocházejí ode mě.

OBSAH SLOŽKY ROGER

SOUBORY VE WORDU:

ROGEROVY POZNÁMKY (119 kB)

ÚVAHY O ROGEROVI (66 kB)

DALŠÍ VĚCI (33 kB)

SEN O ROGEROVI (40 kB)

JPEG:

DSC00546 (2 MB)

DSC00021 (1,6 MB)

DSC00768 (3,8 MB)

SOUBORY VE FINAL DRAFTU

(software pro psaní scénářů):

ROGER, SCÉNÁŘ 1 (25 kB)

ROGER, SCÉNÁŘ 2 (18 kB)

ZVUKOVÉ SOUBORY:

JEDNA (48,7 MB)

DVA (64 MB)

ROGER, SCÉNÁŘ 1
(sepsal Wiggy)

Kuchyně domku na mořském břehu za větrné noci. Strašidelné! Vítr lomcuje okny. Z konvice se kouří, voda se právě dovařila. Stísněná atmosféra, dokreslená hudbou. V kuželi žlutého světla na kuchyňském stole se leskne digitální audiozáznamník. U stolu, zády ve stínu, proti sobě sedí WIGGY a ROGER.

Záběr na záznamník: nahrává.

Záběr na nástěnné hodiny. Je 11.45. Záběr na okno: je naprostá tma.

WIGGY se zachvěje. Je to pohledný muž kolem pětatřiceti, seriózní a přitažlivý. ROGER se upřeně dívá, dýchá. Hudba sugereje tlukot srdce. WIGGY promluví jako první.

WIGGY

Dáme se do toho?

ROGER

Kdykoli budeš chtít.

WIGGY

Nechceš něco?

ROGER

Co třeba?

LYNNE TRUSSOVÁ

WIGGY

Vodu.

ROGER

Ne.

WIGGY

Nějakou dobrotku?

ROGER

(dotčeně)

Ne.

WIGGY

(snaží se o odlehčený tón)

Misku mléka?

(zasměje se)

Klubíčko vlny?

ROGER *na něj vrhne útrpný pohled. Je to kocour, pochopitelně. O tom jsem se vlastně měl zmínit nejspíš hned na úvod téhle scény – poznámka pro mě: Nezapomeň to projít znovu a opravit. ROGER je kocour. Pokud by nebylo zřejmé, že ROGER je mluvící kočka, mohla by tahle scéna vyznít nezajímavě.*

WIGGY

(zarazí se)

Promiň.

PEKELNÝ KOCOUR

WIGGY se pokusí o povzbudivý úsměv, ale ROGER zachovává kamenný výraz. Je nejen kocour, ale, mírně řečeno, i trochu hajzlík. Poznámka pro mě: Je to dobrý začátek? Nepochybně ano. Nebo možná ne. Panebože, nemám tušení.

ROGER

Můžu mít dotaz? Nehodláš to psát jako scénář, že ne?
Myslím scénář pro film?

WIGGY

(lže)

Ne, kdepak. Proč se ptáš?

ROGER

Nezapomeň, že už jsem pár tvých scénářů četl. Poslal jsi je Jo. Mohli jsme puknout smíchy. V těch scénických poznámkách si neskutečně fandíš.

WIGGY to s nadlidským úsilím přejde mlčením. Taková neho-
rázná drzost!

WIGGY

Inu, Rogere, tak teď přejdeme k tobě.

ROGER

(bez valného zájmu, znuděně)

Ano.

WIGGY

Mluvící kocour!

Poznámka pro mě: Nezapomeň to zmínit hned na začátku.

ROGER

Ano.

WIGGY

Mohl bys mi –

(zaváhá, celkem pochopitelně)

– o tom něco povědět?

ROGER *myslí na něco jiného. Záběr na Rogera.*

ROGER

(zamyšleně)

Co bys řekl Danielu Craigovi?

To mi nikdo neuvěří. Ale přesně takhle to bylo.

WIGGY

(nechápatě)

Jak to myslíš, co bych mu řekl? Kdybychom se potkali,
myslíš?

ROGER

Pokud by se tohle zfilmovalo.

WIGGY

Prosím?

PEKELNÝ KOCOUR

ROGER

Někdy jsi namouduši tupý jak pařež, Wiggy. Co bys řekl tomu, kdyby mě ve filmu mluvil Daniel Craig, *pokud by se tohle zfilmovalo?*

WIGGY

Vidíš, tak dalece jsem o tom – [ještě nepřemýšlel]

ROGER

(skočí mu do řeči)
Je takový decentní.

WIGGY

Ano. Ano, to je. Velice.

ROGER

Nespadá do žádné škatulky. To se mi líbí.

WIGGY

Ano.

Přesně takhle ta konverzace probíhala.

ROGER

Je mužný.

WIGGY

To rozhodně.